

אור השבת

חלק ז

שבת בו תשוב

אור הזוהר 385 * תשרי תשע"ד

מפעל הזוהר העולמי טל: 0527651911

ג) שְׁקוּלָה שַׁבַּת כְּכֹל הַתּוֹרָה כְּלָה, וְהַשׁוֹמֵר שַׁבַּת כְּאֵלוֹ שׁוֹמֵר כֹּל הַתּוֹרָה (ח"ב מ"ז. קנ"א).

ד) הַחֲרָטוֹת דְּשַׁבְּתוֹת וַיִּמֵּים טוֹבִים חֲשׁוּבִים לְהַקְבִּי"ה יוֹתֵר מִכָּל מִינֵי בְּשָׂמִים (ח"ג רמ"ג).

ה) כָּל הָאֲמוּנָה בְּסַעֲדַת שַׁבַּת מְצוּי (ח"ג רפ"ח:).

ו) בְּסַעֲדַת שַׁבַּת נִכְרִים יִשְׂרָאֵל שֶׁהֵם בְּנֵי הַמֶּלֶךְ (ח"ב פ"ח:).

ז) סַעֲדַת שַׁבַּת שֶׁל יִשְׂרָאֵל הוּא, וְלֹא שֶׁל הַגּוֹיִים (ח"ב פ"ח:).

ח) כָּל הַשְּׁלַחְנוֹת שְׂמֻסְדָּרִים בְּנֵי אָדָם בְּשַׁבְּתוֹת מְכַנְיִסִין אוֹתָן בְּהִיכָל אֶחָד, וְאֲשֶׁרֵי חִלְקוֹ שֶׁל הָאָדָם אֲשֶׁר שְׁלַחְנוֹ נִרְאָה שֶׁם בְּלֹא בּוֹשָׁה כְּרְאוּי, כָּל אֶחָד כְּפִי כַחוֹ (ח"ב ר"ד).

ט) בְּמוֹצָאי שַׁבַּת הַנְּשָׂמוֹת עוֹלוֹת וְהַקְבִּי"ה שׁוֹאֵל לְכֹלָם, מֵהַ חֲדָשְׁתָּם בַּתּוֹרָה בְּזֵה הָעוֹלָם (ח"ג קע"ג).

י) בְּמוֹצָאי שַׁבַּת צְרִיכִין יִשְׂרָאֵל לְהִתְעַכֵּב וְלֹא לְהִרְאוֹת כְּאֵלוֹ דּוֹחֲקִים אֶת הַשַּׁבַּת (ח"ב ר"ז).

יג) הַשְּׂכִינָה שׁוֹמֵרֵת לְשׁוֹמְרֵי שַׁבַּת יוֹם טוֹב (ח"ג קע"ט:).
יד) שַׁבַּת שְׂמוֹ שֶׁל הַקְבִּי"ה (ח"ב פ"ח:).

טו) כְּשֶׁאָדָם נִכְנָס לְבֵיתוֹ בְּשִׂמְחָה וּמִקְבֵּל הַשַּׁבַּת בְּשִׂמְחָה וְהוּא יֵאָשֵׁר בְּשִׂמְחָה, אוֹתָהּ שַׁעֲהַ הַשְּׂכִינָה אוֹמֵרֵת זֶה שְׁלִי הוּא (ד"ח אַחֲרֵי ס).

נח) אִם הוּא עֵצֵב בְּחַל מִכָּל מְקוֹם בְּשַׁבַּת יִהְיֶה בְּשִׂמְחָה (תק"ז תִּיקוֹן כ"א. נ"ז).

נז) מִכָּל הַמַּעֲשִׂים טוֹבִים שְׁעוֹשֶׂה הָאָדָם אֵין טוֹב לְאָדָם תַּחַת הַשָּׁמַשׁ כִּי אִם לְאָכַל וְלִשְׁתּוֹת וְלִהְרֹאוֹת שִׂמְחָה בְּשַׁבְּתוֹת וַיִּמֵּים טוֹבִים (ח"ב רנ"ה).

ס) אֲפֵלוֹ הִרְשָׁעִים שְׁבִגְיָהֶם שְׂמוֹרִים הֵם בְּשַׁבַּת (ח"א מ"ח).

סא) בְּיוֹם הַשַּׁבַּת כָּל הַשְּׁעָרִים פְּתוּחִין (ח"א ע"ה:).

סב) אֲשֶׁרֵיהֶם שֶׁל אֵלוֹ שְׁעוֹסְקִים בַּתּוֹרָה בְּשַׁבַּת יוֹתֵר מִשְׂאָר הַיָּמִים (ח"ג ע"ד).

סג) שַׁבַּת הוּא כָּלֵל כָּל הַתּוֹרָה, וְכֹל סוּדוֹת הַתּוֹרָה בּוֹ תְלוּיִים, וְקִיּוֹם שַׁבַּת כְּקִיּוֹם כָּל הַתּוֹרָה (ח"ב צ"ב).

"תַּעֲרֹף לְפָנַי שְׁלַחַן" - לְמוֹד שְׁלַחַן עָרוֹף

בוּ בְּכֹל יוֹם חֵלֶק, וְנִמְצָא שֶׁבְּכָל חֲדָשׁ הוּא חוֹזֵר תְּלַמּוּדוֹ, וַיֹּאמֶר עָלַי אֲשֶׁרֵי מִי שָׁבָא לְכָאן וְתַלְמוּדוֹ בְּיָדוֹ.

זֹאת וְעוֹד, הַתְּלַמִּידִים הַקְּטָנִים יִהְיוּ בּוֹ תְמִיד וַיִּשְׁנְנוּ לְשׁוֹנוֹ עַל פֶּה וְתִהְיֶה גִירְסָא דִּינְקוּתָא מְסַדֶּרֶת בְּפִיהֶם מִקְטְנוּתָם הַלְכָה לְמַעֲשֶׂה וְגַם כִּי יִזְקִינוּ לֹא יִסּוּרוּ מִמֶּנָּה, וְהַמְשַׁכְּלִים יִזְהִירוּ כְּזֹהֵר הַרְקִיעַ בְּהַנִּיחַ לָהֶם מַעֲצָבָם וַיִּגִּיעַ כְּפִים, יִשְׁעִשְׂעוּ נִפְשָׁם בְּהַגּוֹתָם בְּסִפּוֹר זֶה אֲשֶׁר כָּלוּ מַחְמָדִים הַלְכָה פְּסוּקָה בְּאֵין אִמֵּר וְאֵין דְּבָרִים.

הַקְּדַמַּת מִרְוֹ הַמַּחְבֵּר לְשְׁלַחַן עָרוֹף - חַיִּיב לְמוֹד שְׁלַחַן עָרוֹף בְּכָל יוֹם - וַיִּשְׁנְנוּ לְשׁוֹנוֹ עַל פֶּה - שֶׁם הַסִּפּוֹר "שְׁלַחַן עָרוֹף" רְאִיתִי אֲנִי בְּלִבִּי כִּי טוֹב לְלַקֵּט שׁוֹשְׁנֵי סְפִירֵי אִמְרֵי בְּדֶרֶךְ קִצְרָה בְּלִשׁוֹן צַח וְכוֹלֵל יָפֵה וְנִעִים לְמַעַן תִּהְיֶה תּוֹרַת ה' תְּמִימָה שְׂגוּרָה בְּפִי כָּל אִישׁ יִשְׂרָאֵל, כִּי כְּאֲשֶׁר יִשְׁאַלוּ לְתַלְמִיד חָכָם דְּבַר הַלְכָה, לֹא יִגְמַגֵּם בֶּה, אֶלָּא יֹאמֶר לְחַכְמָה אַחֲרֵי אֵת, כְּשֶׁם שְׂבָרוֹר לוֹ שְׂאֲחוֹתוֹ אֲסוּרָה לוֹ, כִּךָּ יִהְיֶה בְּרוּר לוֹ כָּל מִי שִׁישְׂאֵל עָלָיו הַלְכָה לְמַעֲשֶׂה, בְּהִיוֹתוֹ שְׂגוּר בְּפִיו סִפּוֹר זֶה הַבְּנוּי לְתַלְפִּיּוֹת תֵּל שֶׁהִכַּל פּוֹנִים בּוֹ, לְחַלְקוֹ לְחַלְקִים שְׁלִשִׁים, לְלַמֵּד

וכש'יגמר ויסיים הארבעה "שלחן ערוך" יחזור ויתחיל ללמוד כסדר, וכן ינהג כל ימי חייו. (שיחות הר"ן סימן כ"ט).

ללמד איזה סעיף "שלחן ערוך" בכל יום הוא חיוב גדול על כל אחד מישראל

וזאת היתה הנהגה הפלילית שצננה והזהיר את כלם. דהיינו ללמוד פוסק בכל יום. אפלו ביום שאין לו פנאי ילמד על כל פנים איזה סעיף "שלחן ערוך" בכל מקום שהוא. ואמר שהוא חיוב גדול על כל אחד מישראל. (שיחות הר"ן סימן קפ"ה)

בשמעון בשלחן ערוך שהם רבותיו לידע מקור הדין, אז מבטח לו שהוא בן עולם הבא, להיות לעולם קים במדרגת קדוש!

וצריך לעין בפוסקים ובשלחן ערוך שהם רבותיו ולידע מקור הדין זהו עיון הלכה דקאמר (הארי"ל), כי אז הליכות עולם לו, אל תיקרי הליכות אלא הלכות, ומבטח לו שהוא בן עולם הבא (סוף נדה), להיות לעולם קים במדרגת קדוש כדאמרינן. (רבי נפתלי כ"ץ זצ"ל בעל סמיכת חכמים, בצנאות)

בכל סימן וסימן של שו"ע נמצאת רפואה למחלה ידוע – הרפואה נמצאת בטור ובית יוסף

בו"ת הגה"ק המהר"ש"ם מברעזאן זצוק"ל: ואני שמעתי כי פעם אחת היה לבנו הקדוש מהר"י ז"ל חלי הקדחת רח"ל. והיה מפרסם ובדוק ומנסה, כי בבוא החלי פנה מן זי"ע, אמר שלא יהיה עוד, והחלי חלף לו, וכאשר ראיתי בעיני שהיתה לי המחלה כל הקיץ, ובבואי לפני מר"ן ז"ל ואמר שלא יהיה עוד, הוטב לי תכף ופסקה המחלה.

ובבוא בנו הנ"ל לפניו, ואמר לו פדרכו ולא הועיל, ובא שנית אליו, ואמר מן מורנו רבי שלום מפעלזא זי"ע, כי בטור ובית יוסף יש כל מיני רפואות, ויש שם סימן אחד המסקל למחלה הנ"ל, שאם ילמד סימן זה יש בכחו לגרש המחלה הנ"ל, וזה זמן רב שלא למד סימן זה, ולמד אז, ואמר לו פדרכו, ופסקה תכף המחלה. (קנטרס מהר"ש מפעלזא זי"ע).

בחקדשות מספר דקות בכל יום ללמוד הלכה היומית, אהה זוכה להיות בן עולם הבא!

וקראתי שם ספר זה "שלחן ערוך" כי בו ימצא ההוגה כל מיני מטעמים ערוכים בכל ושמורים סדורים וברורים. ומבטח אני בחסד עליון כי על ידי ספר זה תמלא הארץ דעה את ה' הקטנים עם הגדולים תלמיד עם מבין וחכם חרשים ונבון לחשובכך אפרש פפי אל ה' יעזרני על דבר כבוד שמו, להיות ממצידיקי הרבים ויזכני הקל להחל ולגמר להיות מסדר להלכתו מתקן ומקבל, וטוב ופה, והנני מתחיל לעשות כאשר יעצתי, וה' יהיה בעזרי, אמן. (הקדמת מרן המחבר ז"ל).

דעת הבעל שם טוב זי"ע על למוד השו"ע בקביעות

מוכא ב"כתר שם טוב", שלמוד השלחן ערוך רק המחבר עם רמ"א, הוא כפי שירכש ידיעה נרחבת בכל חלקי השלחן ערוך, ואם יצטרף האדם לדעת הלכה מסימת, ידע היכן לחפש זאת, יתעמק בכל נושאי הפלים והפוסקים הדנים בהלכה זו ויוכל לברר היטב הלכה למעשה.

חיוב ותקון גדול ללמוד "שלחן ערוך"!

על למוד הפוסקים הזהיר מאד מאד ביותר מכל הלמודים, וראוי ללמד כל הארבעה "שלחן ערוך" כלם מראשם עד סופם כסדר, אם יכול ללמד כל הארבעה שלחן ערוך עם כל הפרושים הגדולים מה טוב, ואם לאו על כל פנים ילמד כל הארבעה "שלחן ערוך" הקטנים, והוא תקון גדול מאד מאד, כי על ידי חטאים נתערב טוב ורע, ועל ידי למוד פוסק שמברר הכשר והפסול המתיר והאסור הטהור והטמא, על ידי זה נתברר ונפרש הטוב מן הרע, וכמבאר במאמר "ראיתי מגורת זהב" ובשאר מאמרים מעלת למוד הפוסקים. (שיחות הר"ן סימן כ"ט).

לא יעבר יום בלי למוד לכל הפחות איזה סעיף "שלחן ערוך", אף אם הוא אנוס ואין לו פנאי

ואמר: "שכל איש ישראלי מחיב ללמד בכל יום ויום פוסקים, ולא יעבר. ואף אם הוא אנוס ואין לו פנאי, ילמד על כל פנים איזה סעיף "שלחן ערוך" באיזה מקום שהוא, אפלו שלא במקומו שהוא עומד עתה בשלחן ערוך, כי צריך ללמוד איזה דין ב"שלחן ערוך" בכל יום ויום כל ימי חייו, וכשאינו אנוס ילמד כסדר כל הארבעה "שלחן ערוך" מדי יום ביומו,

ש'בת ב'רית ת'תקן – בענין תיקון הברית השבת והברית

עאל בין תרין אתון אלין רזא דברית, ומאן איהו, ב"ת, ועאל בין תרין אתון דאשתארו ויהיב לה לישראל. וכד עאל ב"ת רזא דברית בין תרין אתון אלין, דאנון שי"ן תי"ו, (עאלו) ואתעבידו שב"ת כמה דאת אמר (שמות ל"א) ושמו בני ישראל

תי"ו, (נכנסו) ונעשו שב"ת כמו שאתה אומר ושמו בני ישראל את השבת לעשות את השבת לדרתם ברית עולם, כמו שהיתה התחלת העולם להתיחס בהם כל דורות העולם מאלו שתי אותיות, ש"ת היו תלויות עד שנשלם העולם כיאות, ונכנסה ביניהם ברית הקודש ונתקן בשליות ונעשו שב"ת.

שבת ראשי תיבות שבת תיקון ברית.

וכאשר נכנסה ב"ת סוד הברית בין שתי אותיות אלו, שהן שי"ן תי"ו (נכנסו) ונעשו שב"ת.

ואיתא בזוהר: ותא חזי"י, כד קימו ישראל על טורא דסיני,

כד) וכאשר נכנסה ב"ת סוד הברית בין שתי אותיות לו, שהן שי"ת תי"ו, (נכנסו) ונעשו שב"ת

ובוא וראה, כאשר עמדו ישראל על הר סיני, נכנסה בין שתי אותיות אלו סוד הברית, ומי היא, ב"ת, ונכנסה בין שתי האותיות שנשארו ונתן אותו לישראל. וכאשר נכנסה ב"ת סוד הברית בין שתי אותיות לו, שהן שי"ת

עוד איתא במדרש או אז יכנע לבכם הערל ואז ירצו את עונם
אז בגי' ח' זו המילה שניתנה לשמיני או בגי' ז' זה השבת,
דקאמר הקב"ה לישראל אם יכנע לבכם הערל בתשובה אזכור
ואחמול עליהם ואסלח לעונם אם ישמרו השבת והמילה בלבד.

אלמלי שמרו ישראל שתי שבתות מיד היו נגאלין

ולפי עניות דעתי נראה לי שזה כוונת הגמרא אלמלי שמרו
ישראל שתי שבתות מיד היו נגאלין היינו שבת כפשוטו
שבת בראשית. ושמירת היסוד שנקרא גם כן שבת אם היו
שומרים השבת והברית בלבד היו נגאלין. (בית יצחק).

בתיב (ישעי' שם) אשרי אנוש יעשה זאת שומר שבת מחללו
שנו רבותינו אפילו עובד עבודה זרה כדור אנוש מוחלין
לו ובשמירתו מיחד קודשא בריך הוא ושכינתו ויתוקן אשר
גרם להיות נרגן מפריד אלוף. (עבודת הקודש).

בתיב (קדושים כ') והתקדשתם והייתם קדושים שני קדושות הם
שני מצות הם, השבת והמילה שניהם נקראים קודש,
המילה נקרא את ברית קודש, והשבת כי קודש היא לכם ועל
כן שמירת שבת תיקון לפגם הברית. (ועיין ר' נחמן).

בתיב (קדושים כ') קדושים תהיו וגו' אני ה' אלקיכם, ושם
שלשה פסוקים זה אחר זה כתיב בהם אני ה' אלקיכם, כי
על ידי שלשה דברים אלו הקדוש ברוך הוא מכנה את עצמו
להקרא אני ה' אלקיכם, א' על ידי גדר ערוה כמו שכתב רש"י
קדושים תהיו פרושים מן העריות, כי על ידי ערוה רחמנא לצלן
שורה עליו רוח הטומאה והשכינה מסתלקת מעליו. וכן על ידי
שמירת שבת נעשה שותף להקדוש ברוך הוא ומורה בזה שאין
עליו שום מושל רק שם אלקיו עליו. ועל ידי שמירה מכעס כי
על ידי כעס שורה עליו אל אחר אל זר בקרבן.

גם מצינו בנחמיה (י"ג) כשהיו נכשלים וחוטאים ונשאו נשים
נכריות וחללו את השבת^ה במקח וממכר וכאשר נחמיה רצה
שיתקנו עון פגם הברית צוה להם ראשית לקדש את יום השבת
(נחמיה פרק י"ג פסוק כ"ב) ואחר כך הפריש מהם את הנשים
הנכריות (נחמיה פרק י"ב פסוק כ"ה ל').

יראי שמי שומרי שבת

בתיב (מלאכי ג') וזרחה לכם יראי שמי וגו' פירש"י בתענית (דף
ח') יראי שמי שומרי שבת. רצה לומר לפי דאיתא בגמרא
(ביצה דף ט"ו) אמר הקדוש ברוך הוא מתנה טובה יש לי בבית
גנזי ושבת שמה לך והודיעם וכו' מתן שכרה לא עבידא לגלויי.
רצה לומר ידוע שאין לו להקדוש ברוך הוא אלא אוצר של
יראת שמים לבד שנאמר יראת ה' היא אוצרו ועל כן מי שנכנס
לאוצר של יראת שמים אזי הוא משיג קדושת שבת, ומי שאינו
נכנס בה אינה משיגה וזה מתנה טובה יש לי אבל אימתי היא
מתנה טובה כי אם להנכנס לה לאוצר של יראת שמים משם
נעשית מתנה טובה ולא להעומדים חוץ להאוצר של יראת
שמים, וזה שכתב מתן שכרה לא עבידא לגלויי רצה לומר
בחוץ לאוצר אינו מתגלה. (צמח ה').

את השבת לעשות את השבת לדרתם ברית עולם, כמה דהוה
שירותא דעלמא לאתיחסא בהו כל דרי עלמא מאלין תרין אתון.
ש"ת הוה תלין עד דאשתכלל עלמא כדקא יאות, ועאל ביניהו
ברית קדישא ואשתכלל בשלימו ואתעבידו שב"ת. (זוהר חלק א'
פרשת בראשית דף נ"ו עמוד א').

ואי האי איהו צדיק גמור דנטר אות ברית אות שבת אות ימים
טובים אות תפילין יהבין ליה נפש יתירה מצדיק וכו' עיין
שם. (זוהר בראשית דף רי"ג ודף רמ"ד).

יוסף הצדיק האכיל לשבטים משיירי סעודת שבת

זכור את יום השבת ברזא דברית דאיהו יסוד דאחיד ביה יוסף,
ועל דא איקרי שבת דהא יוסף כל איקרי, ושבת נמי איקרי
כל, ויוסף איקרי נמי שבת, וכן כתב שם פ' תולדות דמוסף שבת
נמי מקבל צדיק יסוד עולם דאיקרי כל ואיקרי שבת, ועל כן
האכיל יוסף לשבטים משיירי סעודת שבת שלו להכניס בהם
קדושת שבת מדת צדיק יסוד עולם דאיקרי שבת. (זוהר שמות, פרי
צדיק).

בשבת יכולין לתקן כל הפגמים

שבת רזא דברית, דשבת הוא תיקון פגם הברית, ויש ויכולת
ביד כל ישראל החפצים להתקדש את עצמם בשבת
ולהתקרב לקדושתו ית' להגיע לסבר אפי עתיק יומין, כי
בשבת יכולין לתקן אל הפגמים מצד התחדשות רוח חדשה
כי בכל שבת הנשמה יתירה חדשה במדרגה חדשה משבת
העברה. (פרי צדיק).

הגאולה תלויה בקדושת הברית והשבת

לשמור שבת כהלכתו ולענגו בכל מיני עינוגים הוא תיקון
לקר"י וזה כוונת המדרש. אדה"ר פגע בקין, אמר לו
מה נעשה בדינך אמר לו עשיתי תשובה ונתפשרתי עם קוני,
מיד אמר מזמור שיר ליום השבת. ולכן מצינו שהגאולה תלויה
בשמירת שבת. וכבר ידענו שהאריכות הגלות הוא בשביל חטא
זה ותיקון חטא זה הוא שמירת שבת וידוע מי שהוא סרוס
ביותר עליו הדאגה שח"ו הוציא זרע לבטלה, ובזה יובן הפסוק
זה (ישעי' נ"ו) כה אמר ה' לסריסים אשר ישמרו את שבתותי,
לסריסים דייקא אשר יכול להיות שהתשמיש שלהם הוא
בהוצאת זרע לבטלה אשר ישמרו את יום השבת שהוא תיקון
קרי. (יסוד יוסף).

שומר שבת מחללו ושומר ידו מעשות כל רע. שהמשמר את
השבת מרוחק מן העבירה וניצול וקטרוג יצר הרע וכו'
מעשות כל רע, רע דייקא שמרמו על פגם הברית שנקרא רע
(כמבואר בזה"ק) ועל ידי שמירת שבת זוכין לתיקון זה.

ושמרו בני ישראל את השבת לעשות את השבת

איתא במדרש ושמרו בני ישראל את השבת לעשות את
השבת, ר"ח אומר לעשות את השבת, דבר שהברית
כורותה לו, ואיזה זה המילה, הכוונה שאם חס ושלוים פגם
בברית המילה תיקונו זו שמירת השבת בכל פרטיה.

את השבת כאלו מחללי בריתם. והפוגם בריתו כאלו מחלל שבת, ומכלל
הן אתה שומע לאו, אם שומר שבת שומר הברית, והשומר ברית שומר
שבת.

כה אם שומר שבת שומר הברית, והשומר ברית שומר שבת
ויש לרמוז בזה פסוק (בשלח) כתיב ויהי ביום השביעי יצאו מן העם ללקוט.
הרי שחיללו את השבת ולכן ראשי תיבות מזה מילה הרי על ידי שחיללו

ראשי-תיבות ג' פעמים אב"ק (אות ברית קודש), וכתוב שם ג' פעמים תיבת קנ"א. ועל כן התיקון לזה שמירת שבת שנקרא גם כן חותם מטעם הנזכר לעיל, ועוד שהוא חותם השבוע כמו אין השטר מקוים אלא בחותמיו כך אין קיום לעולם בלתי השבת שהיא הנותנת קיום לכל הבריאה כמו שכתוב שבת וינפש כפירוש האלשיך שהשבת היא הנשמה והנפש החיונית של כל הבריאה.

ועוד טעם שנקראו השבת והמילה חותם לפי שאלו שני דברים צריכין חותם ממגע נכרי, כידוע שעכ"ם ששבת וכו' וכן במילה אות היא ביני וביניכם ועכ"ם שמל, כאלו לא מל.

השבת והמילה נקראו שלום

מ שבת נקרא שלום ומילה נקרא שלום כי על ידי שבת נעשה שלום בין איש לאשתו ועל כן מחויב להדליק נרות בשבת משום שלום בית וכמו מעשה בר' מאיר בגמרא. ועל כן אומרים בליל שבת שלום עליכם בואי בשלום. וכן על ידי מילה נעשה שלום בין איש לאשתו כמו שדרשו חכמינו זכרונם לברכה מפני מה מילה בשמיני כדי שלא יהא כל העולם שמחין ואביו ואמו עצבין. ורמז לדבר זה מה שכתב דרכיה דרכי נועם וכל נתיבותיה שלום, סופי תיבות מילה. (בית יצחק).

י שבת נקרא מקור הברכה לפי שכל ההשפעה שלכל ששת ימי המעשה נשפעת בשבת. וכן מילה נקרא מעין הברכה צדיק יסוד עולם, לפי שהוא יסוד שממנו באין גם כן כל ההשפעות.

יא שבת נקרא שמא דקודשא בריך הוא, וברית מילה נקרא שמא דקודשא בריך הוא. (עיי' בפנים הספר).

יב שבת נקרא כל, ושומר הברית נקרא כל. (זוהר הקדוש ויקרא תולדות רע"ז).

יג שבת ניתנה קודם מתן תורה, ומילה ניתנה קודם מתן תורה.

יד שבת ניתנה באהבה ובשמחה וברצון, ומילה ניתנה גם כן באהבה ובשמחה וברצון.

טו על מצות שבת אין מודעה, ועל מצות מילה אין מודעה.

טז השומר שבת נקרא קדוש, והשומר בריתו נקרא קדוש, קדושים תהיו. (עיי' פירוש רש"י).

יז השומר שבת מוחלין לו כל עונותיו, והשומר בריתו ומי שהוא בברית, מוחלין לו כל העוסקין בה עונותיהם.

יח השומר שבת כראוי פרנסתו בריוח וכן על ידי שמירת הברית פרנסתו בריוח. (עיי' בפנים הספר).

יט השומר שבת כהלכתו נעשה שותף להקדוש ברוך הוא במעשה בראשית, וכל השומר בריתו נעשה שותף להקדוש ברוך הוא. (עיי' בפנים הספר).

כ שומר שבת מחללו ושומר ידו מעשות כל רע, איתקשו שניהם בפסוק אחד.

כא המחלל שבת משקר בשמא דמלכא קדישא, והמחלל ומפר ברית משקר בשמא דקודשא בריך הוא.

כב המחלל שבת מוציא מרשות היחיד לרשות הרבים והמפר ברית מוציא מרשות היחיד לרשות הרבים.

קדושת שבת אינו משיג אלא זה שיש בו יראת שמים

מוכח מזה שקדושת שבת אינו משיג אלא זה שיש בו יראת שמים. ואיתא ששמירת הברית הוא יתד וקשר והכנה ליראת שמים טהורה, ממילא מוכח ששמירת שבת הוא תיקון וסגולה לשמירת הברית.

כי בהרבה דברים מצינו שמירת שבת דומה לאות ברית בזוהר של פרשת יתרו (דף צ"ג) ובתיקונים (תיקון ל"ח). (ראשית חכמה)

א על ידי שמירת שבת זוכה לשלום ביצרו, ועל ידי שמירת הברית גם כן זוכה לשלום ביצרו. (עיי' בפנים הספר באריכות)

ב שבת הוא סוד המזשפיע לכל ימות השבוע כמו דאיתא בזוהר כבו"ד שב"ת ראשי תיבות כל ברכאין דעילא ותתא ביומא שביעאה תליין, וכן שמירת היסוד הוא גם כן סוד המשפיע בסוד ויוסף הוא המשביר וגו'.

ג שבת נקרא אות, כי אות היא ביני וביניכם ומילה נקרא גם כן אות. זאת אות הברית.

ד שבת נקרא חוק, שם שם לו חוק ומשפט ודרשו חכמינו זכרונם לברכה זה שבת, ומילה נקרא גם כן חוק וחוק בשארו שם.

ו שבת ניתנה במרה כנזכר לעיל, ומילה (זו פריעה) ניתנה במרה. (עיי' ילקוט).

נקרא קודש

ז שבת נקרא קודש. כי קודש היא לכם ומילה נקרא קודש אות ברית קודש.

נקרא חותם

ח שבת נקרא חותם. ומלה נקרא חותם. איתא בתיקוני זוהר "א שימני כחותם על לבך דא חותם דאות ברית קודש. והיא אות ברית שבת עכ"ל.

טעם שהשבת והמילה נקראו חותם

טעם ששמירת שבת נקרא חותם, ומילה נקרא חותם. הנה בבריאת אדה"ר כתיב ויפח באפיו נשמת חיים סופי תיבות חותם, לפי שהמילה נחתם בשם שד"י (עיי' ברבינו בחיי) וזה שכתוב "ונשמת שד"י תבינם", כי מי ששומר בריתו אזי יש לו נשמה והיא תבינם, כי על ידי נשמת שד"י יש לו הבנה בתורה ובמצות ובשבת יש לו נשמה יתירה, ועל כן בשבת ניתנה תורה כי עיקר הבנת התורה היא בשבת, ועל ידי זה יוכל לחדש חידושי תורה בשבת, כדאיתא בשם האריז"ל שבכל השבוע היה לומד על דרך הפשט, ובשבת על דרך הקבלה והסוד, ורמז בזה הפסוק השתחוה לה' בהדרת קודש ראשי-תיבות קבלה. ועל כן אם חס ושלום פגם בבריתו פגם בג' מילואי אהיה שגמטריא שלהם בגימטריא חותם כזה אל"ף ה"י יו"ד ה"י אל"ף ה"א יו"ד ה"י אל"ף ה"ה יו"ד ה"ה סך הכל תנ"ה וחותם עם הכולל בגימטריא גם כן תנ"ה ועל כן מעלה עליו ג' פעמים קנ"א קנאת ה' צבאות שהם בגימטריא גם כן חותם עם הכולל ועל כן אם חס ושלום פגם הברית נהפך מחותם לחמת, שחמת ה' עליו, ולכן בקנאו את קנאתי